

ва бѣше зълъ знакъ. Василь поблѣдне; той не можеше да познае и чуе за какво е туй выканіе, да ли видя нѣкакъ си Жельови, или нѣкого отъ другары-тѣ си—на други-тѣ коля выкаше.

—Позна ли сега какво направихме, извика Петръ, кому Василе азъ казвахъ! За Бога! не бави ся сега вече—нападай... що-то стане да стане. Татарче-то е далечъ, Станкины сж долу...

Додѣ казваше това Петръ, Василь изведнѣжъ ся покатри на едно високо дърво.

—Азъ сега щж ти убадж, Петре, какво ще правимъ. Почакай само да видимъ кого търси и що му е зора; ако сж Жельови—то нищо, нѣ ако ли има тамъ другы коля... Тогава...

Петрово-то сърдце затупа и ся биеше по силно и по силно. Съ нетърпѣніе той чакаше и глѣдаше кога ще Василь да искочи на върха и какво той ще каже.

Той излѣзе на връха, видѣ що-то бѣше и съ главж неведенж, съ очи потъмнели начна да слазя.

—Що е бате Василе?

—Ты си ималъ право, Петре, тамъ долу има и чака другъ кырванъ распрѣгнатъ.

—Сега или никога! извика Петръ, като извади пощова си.

—Не гърми още Петре, почакай, изрече бърже Василь и ся хвърли долу.

—Нѣма вече чакане....